

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Επιτεταμένον υπό του Γαλλογίου της Παιδείας ως τὸ καινὸν ἔχον παιδαγωγικὸν περιεχόμενον σύστημα, ἐκδοθεὶς παραχρῆμα εἰς τὴν ἑταίρειάν ἡμῶν ἀγαθῶς, κατὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου Κωνσταντινουπόλεως ἄς ἀναγνωρῆται ἄριστον παιδαγωγικόν εἶδος τοῦ παιδίου.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπερικοῦ δραχ. 7. — Ἑξωεσπερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1^η ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 18. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 18
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώτισσῃ.

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Ἰουλίου 1897

Ἔτος 19^{ος}. — Ἀριθ. 31

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ὅς Σελ. 233)

Τῷ ὄντι, ὁ Ναπολέων δὲν εἶχε θυμώσῃ διόλου διὰ τὸ ἀτάκτημα ἐκείνου τοῦ Ἐκτορος, τὸ ὁποῖον ἐχαρακτήρισεν ὡς κίνημα ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως—ὡς ἦτο καὶ πράγματι.

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι; τὸν ἠρώτησε τὴν ἐπομένην, ὅταν ὁ Ἐκτωρ, ὁ ὁποῖος ἦτο τῆς ὑπηρεσίας ἀκόμη, εἰσῆλθε διὰ νὰ λάβῃ τὰς διαταγὰς του.

— Δεκαεὶς ἐτῶν, Μεγαλειότατε... Θὰ τα κλείσω τὸν Σεπτέμβριον.

— Καὶ ἐπειδὴ τώρα εἶνε Ἀπρίλιος, ἀρα εἶσαι μόλις δεκαπέντε καὶ ἡμισίαι.

Ὁ Ἐκτωρ δὲν το ἤκουσε μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν. Ὅπως ὅλα τὰ παιδιὰ, ἤθελε, βλέπετε, νὰ εἶνε μεγαλύτερος...

— Ἄς εἶνε! εἶπεν ὁ Ἄυτοκράτωρ. Καὶ τί λέγουν οἱ Ἀκόλουθοι διὰ τὸν παρασκευασμένον πόλεμον;

— Ὅλοι χαίρονται, Μεγαλειότατε, καὶ ὀνειρεύονται ὅτι θὰ τοὺς πάρτε μαζί σας... ἐγὼ πρῶτος!

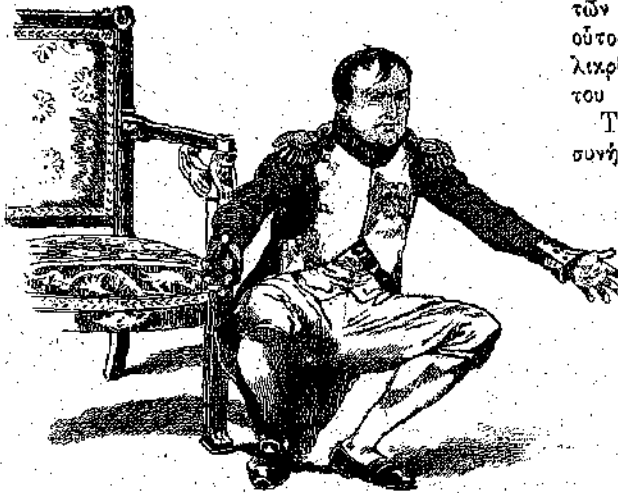
— Καίμενο παιδί! εἶπεν ὁ Ναπολέων, θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεραλῆς τοῦ νεανικοῦ. Θὰ εἶνε πόλεμος φοβερός! Διὰ νὰ μετρηθῇ κανεὶς μὲ τὴν ρωσικὴ ἀρκούδα, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν κτυπήσῃ μέσα εἰς τὴν φαλιάν της, πρέπει νὰ πάρῃ ἀνδρας δοκιμασμένους, καὶ ὄχι παιδιά! Ὅχι, δὲν θὰ σε πάρω εἰς τὴν Ρωσίαν· πιθανὸν μόνον νὰ με συνοδεύσῃς ἕως τὴν Δρέσδην· κατόπι θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ Παρίσι, ἢ μᾶλλον εἰς τὸ Σαιν-Κλου. Θὰ ἐξοκολούθησῃς τὰς στρατιωτικὰς σου σπουδὰς, θὰ γίνεσαι ὄλονεν ἱκανὸς διὰ νὰ με ὑπηρετήσῃς εἰς μέλλοντας πολέμους, καὶ συγχρόνως θὰ περιποιήσῃς τὸν υἱὸν μου, Σοῦ ἀναθέτω τὴν φροντίδα ὄχι μόνον νὰ του ὑπερασπίσῃς, ἀλλὰ προπάντων νὰ τον διασκεδά-

ζῆς. Κανεὶς δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ το κάμῃ καλλίτερα σου. Στάσου μάλιστα, νὰ σε παρουσιάσω.

Ἐκρούσε τὸν κῶδωνα. Ὁ θαλαμηπύλος προσῆλθε:

— Παρακαλέσατε τὴν παιδαγωγὸν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης νὰ λάβῃ τὴν καλωσύνην νὰ μου φέρῃ ἐδῶ τὴν Ἄυτοῦ Μεγαλειότητα!

Μετ' ὀλίγον ἡ «Ἄυτοῦ Μεγαλειότης»

εἰσῆρχετο, φερομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κομῆσσης Μοντεσκίου.

— Βάλετέ τον κάτω, κυρία κομῆσσα, ἀνέκραξεν ὁ Ἄυτοκράτωρ μόλις τὸν εἶδε, καὶ ἀφήσατέ τον νὰ περιπατήσῃ μόνος του.

Ἡ κομῆσσα ὑπήκουσε· καὶ τὸ παιδίον μὲ ἀμφίβολον ἐπι βῆμα, στηριζόμενον εἰς τὰ ἐπιπλα, πότε μὲ τὴν μίαν χεῖρα καὶ πότε μὲ τὴν ἄλλην, ἔτρεξε πρὸς τὸν Ἄυτοκράτορα, ὁ ὁποῖος ἐπερήμενε, κάμφας τὰ γόνατα διὰ νὰ χαμηλώσῃ, μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας...

Ἦτο ὠραιότατον παιδίον, ὀλωσδιόλου διάφορον τοῦ βρέφους μὲ τὸ ρικνὸν καὶ κατακόκκινον πρόσωπον, τὸν ὁποῖον ὁ Ἐκτωρ εἶχεν εὖρῃ τῶσον ἀσχημὸν ἐν τῆς τοῦ λίκνου. Ἦτο τώρα ἐνός ἔτους καὶ πλέον. Οἱ ξανθοὶ του βόστρυχοι ἐπλαισίουν χαριτωμένον προσωπάκι, τὸ ὁποῖον ἐφώτιζον δύο μεγάλοι ὀφθαλμοὶ κυανοὶ μὲ βλέμμα γλυκὸ καὶ συγχρόνως ζωη-

ρόν. Τὸ εὖρον καὶ ὑψηλὸν μέτωπόν του ἐμαρτύρει εὐφυιαν, αἱ δὲ παρελαὶ του ἐλαμπὸν ἀπὸ χρώματα ὑγείας. Γέλιος φαιδρὸς καὶ εὐήγος, ὡς κελᾶδημα πτηνοῦ, ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ ὠραῖόν του στοματάκι, ὅπου αἱ νεοφυεῖς ὀδόντες ἐστιλβον ὡς μικροὶ μαργαρίται.

Ὄθεν, ὅταν ὁ Ἄυτοκράτωρ τὸν ἐλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τον ἐτοποθέτησεν ἀπέναντι τοῦ Ἐκτορος, ἐρωτῶν τὸν Ἀκόλουθον πῶς του φαίνεται, οὗτος ἀπήντησε μὲ τὴν μεγαλητέραν ἐλικρίνειαν, ὅτι οὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν του εἶδεν ὠραιότερον παιδίον!

Τότε ὁ Ἄυτοκράτωρ ἤρχισε κατὰ τὴν συνήθειάν του, νὰ παρρημῆ τὰ σημεῖα τῆς

ἤτρεξε πρὸς τὸν Ἄυτοκράτορα, ὁ ὁποῖος ἐπερήμενε μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας... (Σελ. 241, στήλ. 6')

ὁμοιότητος, πραγματικὰ ἢ φαντασιώδη, τὰ ὁποῖα εὕρισκε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ του.

— Ὁ τύπος τοῦ προσώπου του εἶνε ἀκριβῶς ὁ ἰδικὸς μου, ἔλεγεν. Ἔχει τὸ μέτωπόν μου καὶ τὸν πώγωνά μου. Ἀλλὰ τὰ μάτια μας προπάντων εἶνε ἴδια καὶ ἀπαράλλακτα. Ἀπὸ τὴν μητέρα του ἐπῆρε μόνον τὸ χρῶμα καὶ τὰ μαλλιά· καὶ ἔκαμε πολὺ καλά! Νὰ ἤξευρες δὲ τί ἔξυπνον τοῦ εἶνε! Ἀπὸ τώρα ἤρχισεν νὰ ὀμιλῇ! δεκατριῶν μηνῶν, φαντασοῦ!

Και ως δια να δικαιολογήσῃ τὸ ἐγκώμιον τοῦ πατρὸς του, ὁ μικρὸς Βασιλεὺς ἤρχισε νὰ ψελλίξῃ: πα-πα-πα-πα-μα-μα-μα-μα-μα-μα...

— Βλέπεις; δὲν σοῦ το ἔλεγα; ἀνέκραξε περιχαρῆς ὁ Αὐτοκράτωρ. — Λοιπὸν σοῦ ἀναθέτω τὴν φροντίδα νὰ τὸν παίζῃς καὶ νὰ τὸν διασκεδάζῃς, ὅσον δὲν θὰ εἶμαι ἐδῶ νὰ τὸν παρηγορῆς ἐν ἀνάγκῃ, διότι καὶ τὰ παιδιὰ ἔχουν καμμίαν φορὰν τὰς θλίψεις των, ὅπως καὶ οἱ μεγάλοι. Ἀκούετε, κυρία κόμησσα; εἶπεν ἀποταθείς πρὸς τὴν κυρίαν Μοντεσκιού. Ἐπιθυμῶ νὰ εἰσέρχεται ἐλεύθερα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ υἱοῦ μου ὁ Ἀκόλουθος Ἀλβας. Ἡξέυρει πολὺ καλά νὰ παίζῃ μετὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ, — ἂν καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν ἐκτελεῖ καὶ τὰ σοβαρώτερα τοῦ καθήκοντα, προσέθεσεν ἀμέσως, διὰ νὰ ἐξαλείψῃ τὴν κάπως προσβλητικὴν διὰ τὸν Ἐκτορα ἐντύπωσιν, τὴν ὅποιαν θὰ ἔκαμον τυχὸν οἱ λόγοι του. Ἔλα λοιπὸν, τραγοῦδήσε του τὸ τζίζικι-τζίζικι-τζίζικι-τζόνι!

Μὲ κάποιαν συστολήν, ὁ Ἐκτωρ ἀνεβίβασεν ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν μικρὸν Βασίλειον, καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιον, ψάλλον τζίζικι-τζίζικι-τζόνι, ἀπαράλλακτα ὅπως εἶχε κάμῃ καὶ ἄλλοτε — μικρὸς παρισὺς ἀλήτης τότε! — μετὰ τὸν μικρὸν πρίγκιπα Κάρολον. Καὶ τὸ παιδίον ἔχαιρεν, ἐφώναζε καὶ ἐγελοῦσε, ὅπως ἄλλοτε ὁ μικρὸς του ἐξάδελος.

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶνε εὐτυχέστερος ἀπὸ ἐκεῖνον! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, παραδίδων πάλιν τὸν Βασίλειον εἰς τὰς χεῖρας τῆς παιδαγωγοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'

ΕΠΙΣΚΕΥΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΚΟΥΕΝ

Μεγάλῃ ἐορτῇ εἰς τὸ Αὐτοκρατορικὸν Παρθεναγωγεῖον τοῦ Ἐκουέν, τὴν ὡραίαν ἐκείνην πρωΐαν τοῦ Ἀπριλίου, ἐν ἔτει 1812.

Ἦδη ἀπὸ οὐκὼ ἐτῶν, τὸ ἀρχαῖον μέγαρον τῶν Μονμορανσὺ καὶ τῶν Κονδέ — δύο ἐκ τῶν μεγαλητέρων οἰκογενειῶν τῆς Γαλλίας, — ἐχρησίμευεν ὡς ἀσυλον εἰς τὰς ὄρσανάς τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς. Τὸ περὶ τούτου διάταγμα εἶχεν ὑπογραφῆν ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς ἐν Ἀουστέρλιτση μάχης, χρονολογημένον ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἡμέραν τῆς ἐνδόξου ἐκείνης νίκης. Βλέπων τούτους καὶ τούτους ἀνδρείους, κατακειμένους νεκρούς, ὁ Αὐτοκράτωρ ἐσυλλογίσθη τὰς μικρὰς ὄρσανάς τὰς ὅποιαις ἄφρινον ἄνευ στηρίγματος καὶ ἠθέλησε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον των.

Ἡ διεθυσίς τοῦ Παρθεναγωγείου ἀνετέθη εἰς τὴν Κυρίαν Καμπάν, ὑπὸ πᾶσαν ἐπιφύην ἀξίαν τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Αὐτοκράτορος. Γνωρίζουσα ὅτι αἱ περισσότεραι τῶν ὄρσανῶν ἐκείνων, θὰ

ἐλάμβανον κατόπι μετρίαν κοινωνικὴν θέσιν, ἠγωνίζετο νὰ τὰς προικίσῃ μετὰ ἄλλας τὰς ἀρετάς τῆς καλῆς οἰκοδομητικῆς. Διὰ τούτου αἱ μαθήτριά του ἔκουεν ἑκάμνον μόναι τῶν τὰ ἀσπρόρουχα, τὰ φορέματα καὶ τοὺς πῖλους των. Αὐταὶ ἐσάρωναν τοὺς θαλάμους τῶν παραδόσεων, αὐταὶ ἐπέβλεπον εἰς τὸ μαγειρεῖον. Τούτο δὲν τὰς ἠμποδίζε ναποκτεῖσαι καὶ τελεῖαν πνευματικὴν μόρφωσιν, νὰ γίνωνται λαμπραὶ μουσικοὶ, καὶ νὰ ζωγραφίζουσι μετὰ καλαισηθείαν, ἤρκει μόνον νὰ εἶχον τὴν φυσικὴν πρὸς τὰτα κλίσιν.

Ἡ κυρία Καμπάν, διὰ νὰ ἐξεγείρῃ τὴν ἀμίλλαν τῶν μαθητριά της, δὲν κατέφευγεν εἰς τὰ συνήθη μέσα. Εἰς τὸ ἔκουεν ἐπὶ παραδείγματι οὐδέποτε ἀπενέμοντο βραβεῖα. Μόνῃ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀπὸ τῆς κατωτέρας εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν προδιεσμοῦ, καὶ ἡ θεὰ στοιβάδος πολυχρῶμων ζωνῶν, ἐτόιμον νὰ διανεμηθῶσιν εἰς ὄρισμένους ἐποχὰς τοῦ ἔτους, ἤρκει διὰ νὰ ἐξεγείρῃ τὸν ζῆλον καὶ νὰ κάμῃ ἄλλας τὰς καρδίας νὰ πάλλουσι. Ἡ φιλοδοξία τῶν «πρασίνων» ἦτο ναποκτεῖσιν ζώνην πορφυρᾶν ἢ δὲ τῶν «πορφυρῶν» νὰ γίνουσι «κίτρινα» ἢ «λευκὰ.»

Ἐκτός τῶν τιμητικῶν τούτων διακρίσεων, ἡ Κυρία Καμπάν ἐπένησε καὶ ἄλλας πολὺ ποιητικὰς καὶ καταλλήλους διὰ ναποκτεῖσιν τὴν εὐγενῆ φιλοδοξίαν τῶν νεαρῶν ἐκείνων ψυχῶν. Οὕτω π.χ. ἐν ῥόδον — τεχνητόν, διὰ νὰ διατηρηθῇ, — προσεφέρετο εἰς ἐκάστην τάξιν πρὸς τὴν μαθήτριά ἐκείνην, ἢ ὅποια ἐδείκνυε πρὸς τὰς διδασκαλίους τῆς τὴν μεγαλητέραν εὐγένειαν καὶ τὸν μεγαλητέρον σεβασμὸν πρὸς τὰς συμμαθητριά της τὴν περισσοτέραν γλυκύτητα καὶ ἀσβρότητα πρὸς τὰς ὑπηρετριάς τὴν μεγαλητέραν καλοσύνην καὶ ἀνεκτικότητα.

Τὸ ῥόδον τοῦτο ἀπενέμετο κατόπι ψηφοφορίας, εἰς τὴν ὅποιαν ἐλάμβανον μέρος καὶ αὐταὶ αἱ ὑπηρετριάς ἢ δὲ μαθήτριά, ἢ ὅποια τὸ ἀπέκτα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τὸ ἐφόρει τὰς κυριακάς καὶ τὰς ἐπισημοὺς ἡμέρας, ὡς παράσημον τὸ ὁποῖον ὅλοι ἐζήλευαν.

Ἄλλη διακρίσις, ἐπίσης ζηλευτῆ, ἦτο τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον ἀπέκτα μία μαθήτριά νὰ φυτεύσῃ ἐν δένδρον εἰς τὸν κήπον τὸν περιβάλλοντα τὸ μέγαρον. Τὸ δένδρον, ἐκλεγόμενον ὑπὸ ἐκείνης, ἢ ὅποια διὰ τῆς ἐργασίας της καὶ τῆς διαγωγῆς της ἐγίνετο ἀξία τῆς τιμῆς ταύτης, ἐκαλλιεργεῖτο ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τῆς ἰδίας. Τὸ εἶχε πάντοτε ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της, διὰ νὰ τὴ ὑπενηυμίσῃ τὰ καθήκοντά της. Ἦτο ῥόδον τινὰ μία ὑποχρέωσις, τὴν ὅποιαν ἀνελάμβανε, ναυξήθῃ ἐν ἀγαθότητι καὶ σοφίᾳ, ὡς ἠυξάνετο τὸ δένδρον ἐν δυνάμει καὶ ὡραϊότητι νὰναπτύξῃ τὰς γνώσεις της καὶ τὰ προτερήματά της, ὡς ἐκεῖνο ἀνέπτυσ-

σε τοὺς κλάδους του καὶ τὸ φύλλονμά του! Μετὰ τοιαύτην ὡραία καὶ παραδειγματικὴ τελετὴ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὴν πρωΐαν ἐκείνην τοῦ Ἀπριλίου.

Αἱ τριακόσαι μαθήτριά ἦσαν συνηγμέναι καὶ παρατεταγμέναι εἰς τὴν αὐλήν, ἢ ὅποια ἐχώριζε τὸ μέγαρον ἀπὸ τὸ δάσος. Αἱ ζῶναι των μετὰ τὰν οὐκὼ χρώματα διέκοπτον τὴν μονοτονίαν τῶν μελανῶν ὁμοιομόρφων ἐσθήτων. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν μαθητριά ἴσταντο αἱ κυρίαί, μελανομοῦσαι ἐπίσης, φέρουσαι δὲ ἀριστερὰ τοῦ στήθους ἕνα μικρὸν ἐρυθρὸν σταυρὸν μετὰ οὐκὼ ἄκρα, προσδεμένον διὰ τῆς ταινίας τῆς λεγεώνας τῆς τιμῆς.

Μετ' ὀλίγον ἐξεκίνησαν ὅλοι, διευθυνόμενοι πρὸς τὸ δάσος. Ἐπὶ κεφαλῆς ἐβάδιζεν ἡ τάξις τῶν «πορφυρῶν» διότι εἰς αὐτὴν τὴν τάξιν ἀνήκει ἡ ἡρώς τῆς ἡμέρας.

Ἦτο δὲ ἡ μικρὰ μας φίλη Βαβέττα Βενώ.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ προσδιωρισμένον μέρος, αἱ μακρὰί σειραὶ τῶν μαθητριά παρετάχθησαν ἐν ἡμικυκλίῳ, ἐνῶ ἡ Βαβέττα, κρατοῦσα μικρὸν λίσαν, καὶ μετὰ καρδίαν πάλλουσαν, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν βαθὺν λάκκον, ὁ ὅποιος εἶχεν ὀρυχθῆ τὴν πρωΐαν ἐκείνην, καὶ παρὰ τὸν ὁποῖον ἀνεμένον ὁ κηπουρός, κρατῶν μίαν ἀκακίαν. Ἦτο τὸ δένδρον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκλέξῃ ἀπὸ τὴν προηγούμενην ἡμέραν ἡ Βαβέττα, ἐκ τοῦ φυτωρίου.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βιβλιοθήκης Ἀκαδημίας.

ΚΟΡΙΤΣΙΑ—ΑΧΛΑΔΙΑ

(Μῦθος)

Κοριτσία γεμάτη ἀγκάθι καὶ μ' ἀγριωπὰ κλαδιὰ ὑστερ' ἀπὸ πέντε χρόνους ἔγιν' εὐμορφὴ ἀχλαδιὰ μετὰ ἡμερωμένους κλώνους καὶ μ' ἀπίδια ζαχαράτα τὰ κλωνάρια τῆς γεμάτα.

— Δὲν μου λέγεις, γέροντά μου, ἐρωτῶ τὸν κηπουρό, πῶς ἢ τόσο ἀγριωπὴν κοριτσία μετὰ τὸν καιρὸ ἄμωρ' εἶνε, φουντωμένη, κ' ἔχει ἐπάνω της ὀσολιδία, κλώνους, φύλλα καὶ ἀπίδια;

— Ἐκοῦσα τοὺς ἀγριούς κλώνους καὶ τὰγκαθερὰ κλαδιὰ... κ' ἔβαλα μικρὰ κεντράδια ἀπὸ ἄλλην ἀχλαδιὰ, ποῦ μου κάνει γλυκὰ ἀχλαδιὰ τὰδεσὰ μέσ' ἐτὸ κορμὶ της... κ' ἔτσι ἄλλαξ' ἢ μορφή της!

I. P. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ

1
Σὲ ἀπαλὸ κρεβάτι ξαπλωμένο, ποῦ τὸ φωτίζει ὀλόχρυσον κανθῆλι, μικρὸ παιδί, ξανθὸ, χαριτωμένο κοιμάται μετὰ χαμόγελο ἐς τὰ χεῖλη.

Ὁραία ὄνειρα θὰ το κοιμίζουσι καὶ δείχνει μετὰ χαμόγελο πῶς χαιρεῖ, — θὰ βλέπῃ ἴσως ὅτι τοῦ χαρίζουσι καινούργια παιγνιδάκια ποῖος τὸ ἔξερει!

Ἄνοιγ' ἢ πόρτα, ἢ μαρμὰ του μπαινέι χαμογελᾷ ἀπὸ χαρᾶς κ' ἐκείνη κοντὰ ἐτὸ κρεβάτι νὰ πηγαίνῃ, φιλὰ θερμὰ ἐτὸ μέτωπό του ἀφήνει.

Τὸ εὐμορφὸ παιδάκι σὺν ξυπνήσῃ θὰ ἴδῃ πῶς ἦτον ψέμμα τὸνεῖρό του μετὰ πόνο θὰ στενάξῃ, θὰ δακρύσῃ, καὶ θαύρῃ παιγνιδάκια ἐς τὸ πλευρὸν [του].

Η ΕΠΙΣΚΕΥΙΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος. ἴδε σελ. 235)

Ἡ Πασέτη ἐδίπλωσε τὴν ἐπιστολήν της, τὴν ἔβαλε μέσα εἰς ἕνα φάκελλον τῆς μητέρας της καὶ τὸν ἐπέγραψε: «Πρὸς τὸν Τσάρον Ἀλέξανδρον Νικόλαβιτς, Ἀνάκτορα Πέττερχωφ.»

Μετὰ τὸ γεῦμα, τὰ παιδιὰ ἐξήλθον εἰς περίπατον μετὰ τὴν Ἐλβετίδα παιδαγωγὸν καὶ μετὰ τὴν νιάνιαν, δηλαδὴ τὴν ρωσίδα παραπάνω των.

Ἡ Πασέτη, ἢ ὅποια ἤξευρε πλησίον τῆς οἰκίας των ἐν Γραμματοκωβίτιον, ἔμεινε ὀλίγον ὀπίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ ἀναβᾶσα ἐπὶ τινος βάρου, ἐυρισκομένου πλησίον τοῦ Γραμματοκωβίτιου, ἔριψε τὴν ἐπιστολήν της καὶ ἔσπευσε νὰ συνενωθῇ μετὰ τῶν ἄλλων.

Τὸ ὄλοικον τῆς ἡμέρας καὶ ὅλην τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἡ Πασέτη, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, ἐπάτει ἐπὶ ἀνημέμων ἀνθρώπων. Ἦτο ἀφηρημένη, νευρική, ἢ δὲ μητέρα της δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ διατὶ ἡ κόρη της ἐσκίρτα ὁσάκις ἤκουε τὸ ῥόπτρον τῆς θύρας.

Τὸ πρῶν τῆς τρίτης ἡμέρας, ἐνῶ ἦδη ἡ Πασέτη ἤρχισε νὰ χάνῃ πᾶσαν ἐλπίδα, ὁ ὑπηρετῆς ἀνήγγειλεν ὅτι εἰς ὑπασπιστῆς τῆς Α. Μ. τοῦ Αὐτοκράτορος, ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν Πασέτην Βλαδιμηρόβναν.

— Ὑπασπιστῆς τοῦ Αὐτοκράτορος ζητεῖ τὴν κόρην μας! ἀνέκραξαν οἱ γονεῖς, κατάπληκτοι καὶ οἱ δύο.

Ἐσπευσαν νὰ εἰσαγάγουν τὴν Ἐκλαμπρότητά του εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου μετέβησαν εὐθὺς οἱ γονεῖς μετὰ τῆς Πασέτης.

— Κατὰ διαταγὴν τῆς Α. Μεγαλειότητος Πέττερχωφ.

2
Ἐτὸ χῶμα ἔπάνω τὸ ὑγρὸ πεσμένο, ποῦ τὸ φωτίζουν τὰστρα γὰ κανθῆλι, μικρὸ παιδί, ὀχρὸ, κίτρινασμένο κοιμάται μετὰ χαμόγελο ἐς τὰ χεῖλη.

Ὁραία ὄνειρα θὰ το κοιμίζουσι καὶ δείχνει μετὰ χαμόγελο πῶς χαιρεῖ — θὰ βλέπῃ ἴσως ὅτι τοῦ χαρίζουσι ξηρὸ ψωμί μόνον... ποῖος τὸ ἔξερει!

Ἄπ' τὸ παρῶντο μ' ἀκτίνα μπαινέι ποῦ στέλνει ἢ ὀλόχρυσον δελάνη κοντὰ εἰς τὸ κρεβάτι νὰ πηγαίνῃ καὶ ἐτ' ὄρφανὸ ἕνα φίλιν νὰ δίνῃ.

Τὸ δύστυχο παιδάκι σὺν ξυπνήσῃ θὰ ἴδῃ πῶς ἦτον ψέμμα τὸνεῖρό του μετὰ πόνο θὰ στενάξῃ, θὰ δακρύσῃ, καὶ θαύρῃ ψωμάκια ἐτὸ πλευρὸν του. ΧΡΙΣΤΟΣ Α. ΣΧΙΜΦΑΒ

τητος, τοῦ Αὐτοκράτορος, εἶπεν ὁ Ὑπασπιστῆς λαμβάνων τὴν τιμὴν νὰ σας παρακαλέσω, ἂν ἀγαπᾶτε, νὰ στείλετε σήμερον τὸ ἀπόγευμα, μεταξύ δευτέρας καὶ τρίτης ὥρας, τὴν Πασέτην Βλαδιμηρόβναν καὶ τὰ τέσσαρα ἀδελφιά της εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοῦ Πέττερχωφ, διὰ νὰ παρουσιασθῶσιν πρὸς τὴν Α. Μεγαλειότητα.

Καὶ χωρὶς νὰ προσέσῃ ἄλλο τι, ὁ Ὑπασπιστῆς ἔχαιρέτισε καὶ ἀπῆλθεν, ἐνῶ οἱ γονεῖς ἀπέμειναν ἀκίνητοι ὡς ἀγάλματα, ἢ δὲ Πασέτη, ἐκ τῆς ζωηροτάτης συγκινήσεως, πότε ἐγίνετο κατακλινῆ ὡς παπαρούνα, καὶ πότε κάτασπρη ὡς κρῖνος.

Ἐννοεῖται, τὸ σπῆτι ἔγινεν ἀνωκάτω. Οἱ γονεῖς τῆς Πασέτης δὲν ἀνήκον εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀριστοκρατίαν ἢ εὐγενιά των ἦτο πολὺ μετρία καὶ ποτέ, οὔτε εἰς τὰς στιγμὰς τῶν φιλοδοξοτέρων ὀνειρῶν, δὲν ἐφαντάσθησαν τὰ τέκνα των παρουσιαζόμενα ἐνώπιον τοῦ Τσάρου! Καὶ ὅμως ἰδοὺ! αὐτὸς ὁ πανίσχυρος Αὐτοκράτωρ πασῶν τῶν Ρωσσιῶν τὰ ἐζήτησε, ἐπέθετο νὰ τα ἴδῃ, ἐγνώριζεν ἤδη τὸν ἀριθμὸν των καὶ τὸ ὄνομα τοῦ μεγαλητέρου!

Ἦτο ἀίνιγμα, μυστήριον... Ἄλλὰ δὲν εἶχον καιρὸν νὰ το λύσουσι. Ἐπρεπε νὰ ἐτοιμάσουσι τὰ τέκνα των διὰ τὴν παρουσίαν. Τοὺς ἐφόρσαν λοιπὸν τὰ ὡραιότερα των ἐνδύματα, τοὺς ἔκαμαν μυρία συστάσεις περὶ τοῦ τρόπου μετὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἴσταντο, θὰ ἔχαιραν καὶ θὰ πεκρίνοντο, ἂν ὁ Τσάρος ἤθελεν εὐδοκῆσαι νὰ τοὺς ὁμιλήσῃ, — καὶ τὴν ὀρισμένην ὥραν τὰ ἐξάπεσταιλαν δι' ἀμάξης μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ καὶ τῆς παραμάνης, εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Πέττερχωφ.

Ἀπερίγραπτος ἦ χαρὰ τῆς Πασέτης! Τὸ ἐξυπνὸν καὶ χαριτωμένον προσωπάκι της ἀκτινοβολοῦσε! Ἐπιτέλους, θὰ ἐγνώριζε καὶ τὸν Τσάρον! Τί θὰ εἴλεγε ἄρα γε ἡ Μίτσα;

Ὅταν ἐφθασαν, ὁ ὑπασπιστῆς εἰσήγαγε τὰ παιδιὰ εἰς μίαν αἴθουσαν, τὰ παρέταξε καθ' ἡλικίαν καὶ κατόπι μετέβη νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Τσάρον.

Μετ' ὀλίγον ὁ Ἀλέξανδρος Β' εἰσήλθε, μειδιῶν μετὰ πατρικὴν ὄλως ἀγαθότητα. Ἡ Πασέτη ἐνεθυμήθη εὐθὺς πῶς τὸν ἔχαιρέτων εἰς τὸ Σχολεῖον τῆς Μίτσας, καὶ ἀνέκραξε:

— Καλημέρα, Ἀλέξανδρε Νικόλαβιτς! Πῶς ἔχετε; Πῶς ἔχει ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης, ἡ Τσαρίνα;

— Πολὺ καλά, μικρὰ μου Πασέτη, πολὺ καλά! ἀπεκρίθη ὁ Τσάρος, θεωπεύων τὴν παρεῖαν της.

Κατόπι τῆ ἀπηθόουσε μερικὰς εὐμενεῖς ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὅποιαις ἡ μικρὰ ἀπεκρίθη ἐλευθέρως καὶ εὐστόχως κατόπι ἡρώτησε περὶ τῶν μικρῶν, λέγων: Ποία εἶνε ἡ Γρίτσα; ποία εἶνε ἡ Σόνια, ποῖος εἶνε ὁ Βαλδεμάρ; ποία εἶνε ἡ Δοσία; Καὶ τὰ μικρὰ ἀπεκρίθησαν σὺν ἀγγελία, χωρὶς τὸν παραμικρὸν φόβον ἢ δισταγμὸν, — τῶσον ἡ ὄψις τοῦ Τσάρου ἦτο γλυκεῖα, εὐμενῆς καὶ πατρικῆ.

— Λοιπὸν, Πασέτη, ἡρώτησεν ὁ Ἀλέξανδρος Β', εἰσὶ εὐχαριστημένη τῶρα, ποῦ ἐγνώρισες τὸν Τσάρον σου;

— Ὁ, Ἀλέξανδρε Νικόλαβιτς! ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ εἶμαι τρελὴ ἀπὸ χαρᾶν ἢ σημερινῆ εἶνε ἡ ὡραιότερα ἡμέρα τῆς ζωῆς μου!

— Λοιπὸν, μικρὰ μου Πασέτη, ἐνθυμοῦ τὴν ὑπόθεσιν σου καὶ προσέχου πάντοτε, ἡμέραν καὶ νύκτα, εἰς τὸν Πανάγαθον Θεόν, διὰ τὸν Τσάρον καὶ διὰ τὴν Τσαρίναν. Καὶ διὰ νὰ διατηρήσετε γλυκεῖαν τὴν ἀνάμνησιν αὐτῆς τῆς συναντήσεως, θὰ σας χαρίσω μερικὰ... γλυκίσματα!

Καὶ καθὲν ἀπὸ τὰ εὐτυχῆ παιδιὰ ἔλαβεν ἀπὸ μίαν μικρονομίαν.

Φαντάζεται τις μετὰ πόσον ἐνδιαφέρον ἤκουσαν εἰς τὴν οἰκίαν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Πασέτης ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ἀληθμονήτου ταύτης ἐπισκέψεως. Ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι αὐτὴ ἐγραψε πρὸς τὸν Τσάρον. Ἄλλὰ δὲν τὴν ἐμάλωσαν, ἀρ' οὐ ἡ ἐπιστολὴ της εἶχε τόσῳ καλὸν ἀποτέλεσμα.

(Henriette Pravaiz)

ΦΩΤΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

19 Ιουλίου.

ΝΑΓΙΩΣΚΩ τὰς λεπτομερείας τῆς διὰ τὸν Βόρειον Πόλον ἀναχωρήσεως τοῦ Ἄνδρε, τοῦ τολμηροῦ καὶ ριψοκινδύνου ἐξερευνητοῦ.

Ὅπως μέχρι τοῦδε πολλοὶ ἄλλοι ἐξερευνηταί, ὅπως τελευταίως ὁ Νάνσεν, τοῦ ὀπίου ἢ ἐκδρομῆς ὑπῆρξε τόσο περιπετειώδης, ἀλλὰ συνάμα καὶ τόσον εὐτυχῆς, — ἀπεφάσισε καὶ ὁ Ἄνδρε, συμπατριώτης του καὶ μιμητῆς του, νὰ πέλῃ πρὸς ἐξερεύνησιν τοῦ Βο-

ρείου Πόλου, πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ μυστηρίου τοῦ ὁποῖον κρύπτουν οἱ ἀπέραντοι πάγοι τοῦ ἄκρου τῆς Γῆς.

Τί ὑπάρχει ἄρα γὰρ εἰς τὸν Πόλον; Πάγοι μόνον καὶ τίποτε ἄλλο; Ἡ μήπως, ἀπ' οὗ τελειώσουν οἱ πάγοι, ἀρχίξῃ καμμία θάλασσα; Ἡ μήπως ὑπάρχει, ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου διέρχεται ὁ ἄξων τῆς γῆς, καὶ καμμία ξηρὰ μὲ εὐκρατον κλίμα, μὲ ἄγνωστα φυτά, μὲ νέα ζῷα καὶ — τίς οἶδε! — μὲ νέους ἀνθρώπους;

Εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας οἱ μέχρι τοῦδε περιηγηταὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ πηγάσῃ ἀσφαλῶς, διότι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ προχωρήσουν, μὲ τὰ μέσα τὰ ὅποια διέθετον. Τὸ παλαιότερον ταξίδιον ἐπὶ τοῦ πάγου, περὶ τῆς δι' ἐλκῶδων, ἦτο ἀνώτερον τῶν δυνάμεων των, εἰς τὴν χώραν ἐκείνην τοῦ φοβεροῦ ψύχους, τῆς αἰωνίας νυκτὸς καὶ τῶν τρομερῶν καταγίγδων. Ἡγαγκάζοντο λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψουν ἄπρακτοι εἰς τὰ πλοῖά των, ὅσοι ἐπέζησαν, διότι πολλοὶ πλεῖστοι ἀπέθανον ἐκ τῶν κακουχιῶν καὶ ἐτάφησαν εἰς τοὺς πάγους.

Ὁ Νάνσεν κατῴρθωσε νὰ προχωρήσῃ περισσότερο ἀπὸ ὅλους, χάρις εἰς τὸ «Φράμ» τὸ πλοῖόν του, τὸ ὁποῖον ἀντέχευε πολὺ εἰς τοὺς πάγους, καὶ χάρις εἰς τὰ ἐκτακτὰ μέτρα, τὰ ὅποια εἶχε λάβῃ διὰ τὸ κατὰ ξηρὰν ταξίδιον. Ἀλλὰ τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὅποion ἐφθάσε καὶ αὐτός, ἀπέχευε μοίρας ὀλοκλήρους ἐκ τοῦ πόλου, αἱ δὲ παρατηρήσεις του δὲν προσέθεσαν μεγάλα κρᾶγματα εἰς τὰ μέχρι τοῦδε γνωστά.

Ὅτω, μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς των τολμηρῶν ἐξερευνητῶν, ὁ Πόλος μέχρι τοῦδε παραμένει μυστήριον διὰ τὴν ἀνθρωπίνην Ἐπιστήμην, μὲγα ἐρωτηματικὸν καὶ ἀπορία διὰ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα.

Ὁ Ἄνδρε συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ἐξερευνήσῃ τὸν Πόλον δι' ἀεροστάτου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐλπίζει νὰ υπερκάμῃ τὸ ἀποχώρητον τῶν πάγων ἐναέριος, καὶ νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς 90ῆς μοίρας βορείου πλάτους, μὲ ἄλλους λόγους ἀκριβῶς εἰς τὸν πόλον.

Κατεσκευάσε λοιπὸν ἓν μέγα καὶ ἰσχυρότατον ἀερόστατον, τὸ ὁποῖον ἐπωνόμασεν Ὁ ρ ν ε ν (ἢ λέξεις εἶνε σουηδικῆς, καὶ σημαίνει Ἀ ε τ ὅ ς.) Τὸ ἐφόρτωσεν εἰς ἓν πλοῖον καὶ ἐφθασεν εἰς τὴν Σπιτςβέργην, μίαν νῆσον κειμένην εἰς τὰ βορειότατα τῆς Εὐρώπης. Ἐκεῖ ἐφορτώσασεν τὸ ἀερόστατόν του, τὸ ἠτοίμασε καθ' ὅλα, καὶ ἐπιβίβασθεὶς μετὰ τῶν δύο συντρόφων του, τῶν ἐπιστημονικῶν του ἐργαλείων, τῶν φωτογραφικῶν του μηχανῶν, τῶν ἀγγελιαφόρων περιστέρων του, τῶν τροφῶν του κτλ. ἀπῆλθεν εἰς τὰ ὕψη, ἐν μέσῳ τῶν χειροκροτημάτων ἀπειροῦ πλήθους, συρρέσαντος ἐκεῖ ἀπὸ πᾶσαν γωνίαν γῆς, διὰ νὰ ἴδῃ ἀναδιδαζόμενον τὸν τολμηρότερον τῶν ἀεροναυτῶν, τὸν γενναϊότερον τῶν ἐξερευνητῶν.

Πόσαι εὐχαί, πόσα δάκρυα, πόσοι παλμοί, πόσοι ἐλπίδες συνώδευσαν τὴν περιήγησιν αὐτὴν ἀνάβαιν! Ἦτο μία ἀπὸ τὰς ὀρασιώτερας, ἀπὸ τὰς συγκινητικώτερας, ἀπὸ τὰς ὑψηλοτέρων στιγμῶν τοῦ βίου τῆς ἀνθρωπότητος. Ὡ, οὐδέποτε θὰ τὴν λησμονήσουν ὅσοι ἠτύχησαν νὰ παρευρεθοῦν...

Οἱ κίνδυνοι τοῦ Ἄνδρε εἶνε μέγιστοι.

Τὸ Ὁ ρ ν ε ν δὲν ἔχει πηδάλιον ἀσφαλές. Θὰ διευθύνεται λοιπὸν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ ὑπὸ τῆς τύχης. Ἐχει ἀέριον ἱκανὸν νὰ το κρατῇ ἐναέριον ἐπὶ τριάκοντα ἡμέρας. Κατόπι θὰ πέσῃ, εἴτε θέλῃ ὁ Ἄνδρε, εἴτε δὲν θέλῃ. Καὶ τότε, πῶς θὰ πέσῃ ἄρα γὰρ, καὶ ποῦ θὰ πέσῃ; Εἰς θάλασσαν; εἰς ξηρὰν; εἰς ἔρημον; ἐπάνω εἰς τοὺς πάγους; Ὁ Ἄνδρε καὶ οἱ σύντροφοί του θὰ ἐπικίχουν τῆς ἀεροπορίας καὶ τῆς πτώσεως; θὰ πατήσουν τὴν γῆν σῶοι καὶ ἀλαβεῖς; θὰ δυνήθουν νὰ φθάσουν εἰς μέρος ἀσφαλές, διὰ νὰ ἐπιβιβάσθουν εἰς πλοῖον καὶ νὰ ἐπιστρέψουν;

Καὶ ὅμως ὅλους τοὺτους τοὺς κινδύνους τοὺς παρέβλεψαν οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι γενναῖοι, χάριν τῆς Ἐπιστήμης. Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἴδουν τὸν Πόλον, ὅτι θὰ προσθέσουν κάτι μέγα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἀφήρουν τὰ πάντα, ριψοκινδύνουν τὴν ἰδίαν τῶν ζωὴν!

Δι' αὐτὸ, τὸ ὄνομα τοῦ Ἄνδρε φέρεται σήμερον εἰς ὅλα τὰ στόματα, εἰς ὅ-

λον τὸν κόσμον. Εἴτε ἐπιτύχῃ εἴτε ἀποτύχῃ ἢ ἐπιχειρήσῃ του, εἴτε ζῆσῃ εἴτε ἀποθάνῃ, θὰ εἶνε αἰωνίως ἐνδοξὸς καὶ θὰ φέρεται ὡς παραδείγμα τόλμης, θελήσεως, ἐπιμονῆς, ἐθελουσίας.

... Παρήλθον δεκαπέντε ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἀναβάσεως. Οὐδεμία εἰδήσις ὑπάρχει. Καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἐρωτᾷ μὲ ἀγωνίαν: Τί ἀπέγεινεν ὁ Ἄνδρε, ὁ γενναῖος Σουηδὸς ἐξερευνητῆς, μὲ τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς φασφορίζοντας; Καὶ ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ἀναμένεται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν.

Ἀλλὰ ποῖος θὰ τὴν δώσῃ; Καμμία περιστέρα; Κανεὶς φελλὸς ἐπιπλέων ἐπὶ τῆς πολιτικῆς θαλάσσης, ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποῖους παρέλαβεν ὁ Ἄνδρε διὰ νὰ ἐγκλείῃ ἀσφαλῶς ἐντὸς αὐτῶν τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ ταξιδίου του; Ἡ αὐτὸς ὁ ἴδιος;

Τίς οἶδε! ...

20 Ιουλίου.

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας συνέβησαν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀρχαῖαι μικραὶ πυρκαϊαί. Γίνονται λοιπὸν συχνὰ λόγος περὶ Ἀσφαλιστικῶν Ἐταιρειῶν καὶ ἀποζημιώσεων.

Ὁ μικρὸς Ἄνδρεᾶς, ἀκούσας ὅτι ἔχου ἀσφαλισμένην τὴν οἰκίαν των μὲ ὅλα τῆς τὰ πράγματα καὶ διὰ καθῆκε, τὸ ὁποῖον καίεται, δύνανται νὰ ζητοῦν ἀποζημιώσιν, διέκοψε τὴν συνομιλίαν ἀνακράξας:

— Γιατί, λοιπὸν, μαμά, προχθὲς ποῦ μας ἐκάθημε τὸ φαί, δὲν ἐζητήσαμε ἀποζημιώσιν; ...

Ἡ εὐγενεστέρη φιλοδοξία εἶνε τὸ νὰ ὑπηρετήσῃ τις τὴν ἀνθρωπότητα μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας αὐτοῦ ζωῆς.

Φ.

ΞΕΦΥΓΕΙΣ ΚΑΙ ΓΙΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

«Κόρη μου! Ἑλλάς!» ὑπῆρξαν αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ Λόρδου Βύρωνος. Ἐλάτρευε τὴν Ἑλλάδα ὅσον καὶ τὴν ἰδίαν τὴν θυγατέρα, ὁ ἄγγελος ποιητῆς μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν!

Ἡ Βασίλισσα Κλεοπάτρα ἠτύχησε νὰ δυνήθουν ἀπὸ ἀσπίδος.

Κάποιος ποιητῆς ἔκαμιν ἐν δράμα, ἔχον αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Εἰς τὴν σκηνὴν παρουσιάζεται καὶ μία ψεύτικη ἀσπίς, ἡ ὁποία πρὶν δῆξῃ τὴν Κλεοπάτραν, σὺρῖξαι διὰ μηχανισμοῦ. Μετὰ τὴν παράστασιν, ὁ ποιητῆς ἐρωτήσας ἓνα φίλον του πῶς του ἐφάνη τὸ δράμα, ἔλαβε τὴν ἐξῆς κακεντρεχῆ ἀπάντησιν:

— Ἐμὰι, φίλε μου, μὲ τὴν γνώμην τῆς ἀσπίδος!

Ο ΠΕΤΡΟΠΕΛΕΚΗΤΗΣ [Κινῆσιμο παραμῦθι]

Μία φορὰ κ' ἔναν καιρὸ ἓνας πετροπελεκητῆς ἐδούλευε τακτικὰ εἰς τὸ λατομεῖο, ἐκεῖ ἀκριβῶς ποῦ ἐπερνοῦσεν ὁ μεγάλος ἐξοχικὸς δρόμος.

Ἦταν τότε καλοκαίρι. Κατὰ τὸ δειλινὸ, ἐνῶ κατακουρασμένος ὁ πετροπελεκητῆς κρατῶντὰς τὴ μέσῃ του μὲ τὸ ἓνα χεῖρ, ἐσφόγγιζε μὲ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὸ ἠλιοκαμμένο μέτωπό του τὸν τιμιόν ἰδρωτὰ του, εἶδε νὰ ἐρχεται μία ὀλόχρυση ἄμαξα τὴν ἔσερναν τέσσαρα καταμαυρα ἄλογα δύο ὑπηρέται ἐμπρὸς καὶ δύο ὀπίσω, καθήμενοι ἀντιμέτωποι, μὲ πελωρίους ἀνεμιστήρας, ἐκκινῶν ἀέρα εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ ἐγγενῆ κύριον των, ὁ ὁποῖος, ἐξαπλωμένος φαρδὸς πλατὺς εἰς τὸ ἀναπαυτικὸ κάθισμα τῆς χρυσεῆς ἄμαξης του, ἐρροφούσε μὲ τῶσιν εὐχαρίστησι τὸ ἀεράκι ἐκεῖνο, ὅστε ἀπὸ τὰ στενόμακτρα μουστάκια του ἐξέφευγε ἀκαταπαύστως ἓνα ἐλαφρὸ χαμόγελο... παιδικῆς εὐτυχίας!

Τὴν στιγμὴν ὁμοῦ, ποῦ ἐζύγωσεν ἡ ἄμαξα εἰς τὸ λατομεῖο, καθὼς ἀντίκρουσεν ὁ εὐτυχιμένος αὐτὸς μανταρινὸς τὸν πτωχὸ πετροπελεκητῆ, ἐρριφεν ἐπάνω του τόσο περιφρονητικῆς ματιῆς, καὶ οἱ τέσσαρες χρυσοντυμένοι ὑπηρέται τὸν ἐκύτταξαν μὲ τόσο περιγελαστικὸ χαμόγελο, ποῦ ὁ κουρασμένος ἐργάτης, χωρὶς νὰ το θέλῃ, ἐγγύγιεν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς του καὶ τοῦ ἐξέφυγαν ἀπὸ τὰ καταδιψασμένα καὶ ξηρὰ χεῖλη του τέτοια πικρὰ καὶ βλάσφημα λόγια:

— Τί τάχα μ' ὠφελεῖ ἡ ζωὴ! Γι' αὐτοὺς τοὺς παραληθῆδες εἶνε ὁ Κόσμος! Καὶ τί ἂν δουλεύω, Θεέ μου, καὶ τί τάχατες ἂν περνώ τόσα καὶ τόσα ἡμέμερα ἐδῶ ἐστὶ καλημέρα, γιὰ νὰ σου κρατήσω εἰς αὐτὸ δα τὸ κουφάρι μου τὴν ψυχὴν, ποῦ μου χάρισες... σὰν τί ὠφελήθηκα! Βάσανα... βάσανα καὶ μόνον βάσανα! Νὰ ἐγινόμενον... μίαν ἡμέραν τοῦλάχιστο... πλούσιος, θὰ ἐννοοῦσεν ὁ καθένας πῶς εἶνε ἔσθον κόσμον ἓνας καλοκάγαθος Θεός, ποῦ του πρόπον ἡ τόσες καὶ τόσες θυσίας μας!... Ἄχ, ἂς ἐγινόμενον μίαν στιγμὴν πλούσιος, κ' ἂς ἐπέθαναι!

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ ποτελειώσῃ ὁ καλόμοιρος τὰ λόγια του, καὶ παρουσιάζεται ἐμπρὸς του μίαν χρυσομαλλούσα Νεράιδα, σὰν νυφοῦλα πεντάμορφη, ἡ ὁποία, κινῶντὰς τὸ διαμαντένιο ραβδάκι τῆς, ποῦ ἐκρατοῦσε ἐστὶ κρινόδακτυλο χεῖρ τῆς, τοῦ λέγει:

— Ἀπὸ αὔριο θὰ εἶσαι πλούσιος! Καὶ ἀμέσως ἔγινεν ἀπ' ἐμπρὸς του ἄφαντη, σὰν Νεράιδα ποῦ ἦτο!

Πράγματι τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ ἀπελπισμένος ἐργάτης ἐξημερῶθῃ θαυμάμε-

νος μέσα εἰς ἓνα μαρμάρينو παλάτι, ποῦ ἴσως μόνον ὁ Οὐράνιος Βασιλεὺς των θὰ ἐφαντάζετο νὰ ποκτήσῃ. Τέσσαρες ὑπηρέτριαί καὶ ἄλλοι τόσο ὑπηρέτες χρυσοστολισμένοι, γονατιστοὶ καὶ οἱ ὀκτὼ ἐμπρὸς του, ἐπερίμεναν μὲ τυφλὴν ὑποταγὴν τὰς διαταγὰς τοῦ σατυρισμένου κυρίου των.

Χιλιάδες γλυκύλαλα πουλάκια ἐκλαΐδουσαν γύρω του, πετώντας εἰς τὸ φαφουρένιο δωμάτιο τοῦ πετροπελεκητῆ ἀπὸ τὸν ἀπέναντι κήπο τοῦ παλατιοῦ, ὅπου ἀνθοβολοῦσαν τὰ εὐμορφότερα, τὰ πλέον μεθυστικὰ λαλούδια, καὶ τὸν ἐσπίαζαν τὰ περιεργότερα καὶ πλέον παράδοξα δένδρα τοῦ Κόσμου, τὰ ὅποια ἐπότιζαν νύκτα-μέρα ἀσιμώχρωμα ρυάκια μὲ χρυσάλλενιο νεράκι καθαρώτατο.

Ἐδρέθη, νὰ μὴ τα πολυλογούμε, ὁ καλὸς σου μέσα εἰς ἓναν ἀληθινὸν Παράδεισον!

Χωρὶς νὰ σαλέψῃ ὁ νοῦς του, ἐπερνοῦσε τώρα ζωὴν χαρισάμενην. Φαγί καὶ ὕπνο— ὕπνο καὶ φαγί... μὰ πρὸ πάντων καθημερινῆς ἀμαξάδας, ἀτελείωτο περὶπατο μὲ λογίων—λογίων ἄμαξες, ποῦ

δὲν τὰς εἶχε ἰδῆ ἀκόμη μὰτι ἀνθρώπου εἰς τὴν ἀπέραντη ἐκείνην πατρίδα του. Ἡ ἀναπαυτικὴ ὁμοῦ ζωὴ, ἡ καθιστικὴ αὐτὴ καλοπέρασι, ἐπάγουναν τόσο πολὺ τὸν ἰσχνὸν ἐκείνον ἐργάτη, ποῦ δὲν εἰμποροῦσε οὔτε νὰ ἀναπνεύσῃ ἐλευθερὰ, οὔτε νὰ φαγῇ, οὔτε νὰ πιῇ ὅπως ἐπιθυμοῦσε.

Οἱ πλείοι ἑακουσμένοι ἰατροὶ τὸν διέταξαν, ἂν θέλῃ νὰ ζῆσῃ, χωρὶς ἄλλο νὰ φῶσιν αὐτὸν τὸν τροχοκίνητο καὶ καθιστικὸν βίον, νὰ παραιτήσῃ τὰς ἀμαξῆς καὶ τὴν ἀναπαυσί, καὶ νὰλλάξῃ ὅλως δόβλου ζωὴν.

Ὁ περιφημότερος μάλιστα ἰατρός τοῦ εἶπε, ὅτι τὸ μόνον φάρμακον εἶνε καθημερινὸς περίπατος εἰς μέρος ἀνοικτὸ, ἠλιολοσμένο, ἄλλως δὲν ὑπόσχηται διὰ τὴν ζωὴν τοῦ εὐγενεοῦς πελάτου του.

Ὁ εὐγενὴς πετροπελεκητῆς ὁμοῦ δὲν εἰμποροῦσε τώρα νὰ κάμῃ οὔτε πέντε λεπτῶν τῆς ὄρας δρόμο ἐκούραζετο, ἰδρῶνεν, ἐλαχνίαζε καὶ κατακοιμμένος ἐσυλλογιζέτο τὴν ἀτυχίαν του!

[Ἐπιτετα συνέχεια] I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΟΛΩΙ ΤΡΕΧΕΙ, ΤΡΕΧΕΙ, ΤΡΕΧΕΙ... [ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὅλω τρέχει, τρέχει, τρέχει.

Καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ποῦ τρέχει; Κανένας λαγὼς, ἢ κανένας σιδηρόδρομος;

Ὅχι, καλέ! Δὲν τὴν βλέπετε; Εἶνε ἡ Ἑλενίτσα, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Νίκου καὶ τοῦ Παύλου... Τὴν γνωρίζετε; Μὲ τὰ χεῖρια ἐμπρός, μὲ τὰ μαλλιά ἔσθον ἄερα, μὲ πτερὰ εἰς τὰ πόδια, τρέχει, ὄλω τρέχει... Καὶ το λέγει μόνη τῆς:

— Ἐγὼ εἶμαι λαγὼς, ζαρκάδι, σιδηρόδρομος, ποδήλατον... Κανεὶς δὲν με φθάνει εἰς τὸ τρέξιμον! Οὔτε ὁ Νίκος, οὔτε ὁ Παῦλος!

Καὶ πραγματικῶς, κανεὶς δὲν τὴν φθάνει. Παραβγαίνει εἰς τὸ τρέξιμον μὲ τὰ δέλφια τῆς, κ' ἐκεῖνα μένου ὀπίσω, πολὺ ὀπίσω... Δι' αὐτὸ δὲν φαίνονται καὶ εἰς τὴν εἰκόνα.

Ἄλλὰ τί νὰ σου κάμουν καὶ αὐτὰ τὰ καίμενα; Πρῶτον εἶνε μικρότερα ἀπὸ τὴν Ἑλενίτσα. Ἐπιτετα ἡ Ἑλενίτσα γυμνάζεται πολὺ. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ποῦ εἶδεν ἐκείνους, ποῦ ἔτρεχαν εἰς τὸ Στάδιον, ἀγάπησε πολὺ τὸ τρέξιμον καὶ ὄλω γυμνάζεται. Δι' αὐτὸ τῆς ἀρέσει πολὺ καὶ ἡ ἐξοχὴ καὶ εἶνε εὐτυχῆς τώρα τὸ Καλοκαίρι. Ἐκεῖ ἔχει ἐλεύθερον ποῦ πηγαίνει μὲ τὴν οἰκογένειάν τῆς εἰς τὸ Ἀμαροῦσιον. Ἐκεῖ ἔχει ἐλεύθερον στάδιον διὰ νὰ τρέξῃ, καὶ ὄλω τρέχει, τρέχει... Φαίνεται ὅτι τὸ ὄνειρόν τῆς εἶνε νὰ κερδίσῃ κανέν βραβεῖον δρόμου καὶ αὐτὴ. Ποῖος τὸ ἤξευρε!... Ἐπιτετα, μὴ λησμονήτῃς ὅτι ζῆς τώρα εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Λούη, τοῦ νικητοῦ τοῦ Μαραθωνεῖο Δρόμου.

Μόνον οἱ γονεῖς τῆς δὲν εἶνε καὶ τόσο πολὺ εὐχαριστημένοι, διότι ἡ Ἑλενίτσα χαλᾷ πολλὰ ὑποδήματα. Καὶ τῆς λέγουν νὰ μὴ τρέξῃ τόσο πολὺ. Καὶ ἔχουν δίκαιον! Εἰς καθῆ πρᾶγμα, ἡ υπερβολὴ βλάπτει. Εἰς ὅλα μας πρέπει νὰ ἔχωμεν ἐν μέτρον, καὶ νὰ εἴμεθα μέτριοι.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΙΔΑΣ]

(Συνέχεια : βλ. σελ. 237)

« Ένα μουσειόν κηρίων αγαλμάτων ήλθε και εγκατεστάθη πλησίον του ιδιού μου... »

« Ήμουν καταχαρούμενη δι' όλα αυτά... »

« Τὴν ἡμέραν που ἐπρόκειτο νὰ πωληθῶμεν, ὁ καιρὸς ἦτο γλυκύτερος... »

« Ἡμεθεα πολὺ ἀνήσυχοι, συλλογιζόμενοι ὅτι θὰ μας χωρίσουν... »

« Ἐκύτταξα τὸ πλῆθος, τὸ ὅποιον ἐμαζεύθη διὰ τὴν δημοκρασίαν... »

« Ἡ δημοκρασία ἤρχισε. Πρῶτα-πρῶτα ἐπωλήθησαν οἱ σκύλοι... »

γυρίζουν τὸν τροχόν του. Δι' όλα εἶνε ἱκανοὶ καὶ χρήσιμοι αὐτοὶ οἱ μεγάλοι σκύλοι!

« Τότε ὁ κήρυξ ἐβγαλε κ' ἐμένα γιὰ δεκαπέντε φιορίνια... »

« Ἐκείνη ἡμέρα ἔβγαλε κ' ἐμένα γιὰ δεκάξι φιορίνια... »

« Ἐβγαλε ἕνα δυνατόν βέλσασμα ἀπὸ τὴν χαρὰν μου... »

« — Πιστέ, εἶπα πρὸς τὸν μικρόν μου φίλον... »

« Ὁ Πιστὸς ἤρχισε νὰ γαυγίζει καὶ ἐγὼ νὰ βελαίω... »

« Καὶ ἐγὼ ἀπεκρίθηκα : « Μπέεεε ! Μπέεεε !... »

σμένον ἀπὸ μαλλιά ἀσπρά, ἐπρόβαλε τότε ἀπὸ τὴν θυρίδα... »

« — Πωλοῦν τὴ γιδούλα μας, γιὰ γιάκα !... »

« Ἄνεθκα ὡς τὰ τριάντα φιορίνια, καὶ καθὼς λέγουν εἰς τὰς δημοκρασίας... »

« Ἡ Μίνα, καθὼς καὶ ὁ Φρίτς, εἶχαν μεγαλώσῃ πολὺ εἰς τὸ διάστημα... »

« Ἄν καὶ δὲν ἦσαν παιδιὰ τῆς ἀριστοκρατίας... »

« Ἄν καὶ δὲν ἦσαν παιδιὰ τῆς ἀριστοκρατίας... »

« Ἄν καὶ δὲν ἦσαν παιδιὰ τῆς ἀριστοκρατίας... »

« Ἄν καὶ δὲν ἦσαν παιδιὰ τῆς ἀριστοκρατίας... »

« Ἄν καὶ δὲν ἦσαν παιδιὰ τῆς ἀριστοκρατίας... »

« Ἄν καὶ δὲν ἦσαν παιδιὰ τῆς ἀριστοκρατίας... »

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὴν οὐρίαν τῆς Αἰλῆς ἔχουν προσκεκλημένους... »

« — Μαριμά, γιατί σ' ἔβαλαν νὰ το ξαναπαίξῃς... »

Τὸ Ἀρχιζέλιον... Δὲν εἶνε ἐντροπή, θελά, ποῦ ἤρρησα τόσον νὰ σταίλω τὴν φωτογραφίαν μου εἰς τὴν Διάπλασιν... »

« — Δὲν πταίς ἐσὺ, παιδί μου... »

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΠΑΕ ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ καὶ διὰ πάντας : Δὲν ἀπαντῶ ποτε, πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν Ἀποτελεσμάτων... »

« — Ἐκείνη ἡμέρα, περιγράφουσα τὴν τελευταίαν... »

« — Ἐκείνη ἡμέρα, περιγράφουσα τὴν τελευταίαν... »

« — Ἐκείνη ἡμέρα, περιγράφουσα τὴν τελευταίαν... »

« — Ἐκείνη ἡμέρα, περιγράφουσα τὴν τελευταίαν... »

Μόλις τυπωθῶν τὰ γραμματῆα, ἐὰν σοῦ σταίλω τὰ 4, τὰ ὁποῖα δικαιούσαι νὰ λάβῃς... »

« — Μαριμά, γιατί σ' ἔβαλαν νὰ το ξαναπαίξῃς... »

« — Μαριμά, γιατί σ' ἔβαλαν νὰ το ξαναπαίξῃς... »

« — Μαριμά, γιατί σ' ἔβαλαν νὰ το ξαναπαίξῃς... »

« — Μαριμά, γιατί σ' ἔβαλαν νὰ το ξαναπαίξῃς... »

« — Μαριμά, γιατί σ' ἔβαλαν νὰ το ξαναπαίξῃς... »

« — Μαριμά, γιατί σ' ἔβαλαν νὰ το ξαναπαίξῃς... »

« — Μαριμά, γιατί σ' ἔβαλαν νὰ το ξαναπαίξῃς... »

« — Μαριμά, γιατί σ' ἔβαλαν νὰ το ξαναπαίξῃς... »

« — Μαριμά, γιατί σ' ἔβαλαν νὰ το ξαναπαίξῃς... »

νὰ σταίλω πρώτη τετράδιον πρὸς τοὺς προτεινόντας ἀνταλλαγῆν... »

« — Μαριμά, γιατί σ' ἔβαλαν νὰ το ξαναπαίξῃς... »

« — Μαριμά, γιατί σ' ἔβαλαν νὰ το ξαναπαίξῃς... »

« — Μαριμά, γιατί σ' ἔβαλαν νὰ το ξαναπαίξῃς... »

« — Μαριμά, γιατί σ' ἔβαλαν νὰ το ξαναπαίξῃς... »

« — Μαριμά, γιατί σ' ἔβαλαν νὰ το ξαναπαίξῃς... »

« — Μαριμά, γιατί σ' ἔβαλαν νὰ το ξαναπαίξῃς... »

« — Μαριμά, γιατί σ' ἔβαλαν νὰ το ξαναπαίξῃς... »

« — Μαριμά, γιατί σ' ἔβαλαν νὰ το ξαναπαίξῃς... »

« — Μαριμά, γιατί σ' ἔβαλαν νὰ το ξαναπαίξῃς... »

στείλω, είνε δὲ δικαίωμα σου νὰ πὰ μεταχειρι- σθῆς ἢ ὄχι.

Ἀγαπητὲ Ἀετὸ τῶν Ὁρέων, τὴν πρὸς τὸν ἐξάδελφόν σου ἐπιστολὴν τὴν ἔστειλες κατὰ λά- θος πρὸς ἐμέ. Τί θέλεις νὰ τὴν κάμω;

Ἰδὼν τῆς Στυγῆς, ἕκαστον φυλλάδιον τι- μάται λεπτά 15. Μὰ ἀρ' οὐ τὸ γράφω εἰς τὴν ἐπιχειρηθῆ ἕκαστον φύλλον, διατί μ' ἔρωτᾷς;

Δὲν με ζαλιζοῦν διόλου αἱ ἐπιστολαὶ σου, Μα- γνησιμὴν Ἀκρογιαλίᾳ. Τὴν πρὸς τὸν Ἀρχαῖκόν Δρομέαν πληροφορίαν σου δὲν μεταδίδω, διότι τὸ Ἀρχαῖκόν ἐστὶν δὲ παραπονεθὴ ὅτι τοῦ ἐπῆραμεν τὴν ἰδίαν του.

Μολόφθε, ἂν θέλῃς νὰ ἔρχεται τὸ φύλλον ἁ- εῖδια πρὸς σέ, πρέπει νὰ μου στείλῃς 50 λε- πτὰ διὰ τὴν νέαν ταβάν. Ἀλλὰ τί περὶ εἶναι νὰ ἔρχεται εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς σου; σὺ πάλιν θὰ ἔχῃς ἅλα τὰ δικαίωματα τοῦ συνδρομητοῦ, καὶ ὅλην μου τὴν ἀγάπην.

Ἐκ τῆς ἐπιμέτρου ἐπιστολῆς τοῦ φίλου μου Κώματος τοῦ Δουράβεως, ἀποσπῶ αὐτὸ τὸ τε- τραστιχόν :

Εἰς τὸ φύλλον σου τὸ ἔκτον, ὦ φιλέτατη, κ' [εἰκοστὸν] ἢ Μεσοστοιχίης ἐκείνη, ποῦ εἰς τὸν παλαῖον πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἔπληξε γόρα δημοσιευμένη, ἀναγράφεται καὶ πάλιν—τάχα φροσκοποῖ [ἡμέτην]

Πῶ, πῶ, τί φοβερὰ καταγγελία!... Ὑποθέτω ὅμως, ὅτι θὰ εἶνε ὁμπίτως; διότι συμβαίνει καρμῖαν φορῶν.

Κῆμα τῆς Σαλαμίως, ὁ τίτλος τοῦ μυθιστ. ἀδιστεῖς Διακοπαῖ. γαλλιστὶ ἔχει ὡς ἑξῆς: Deux ans de vacance.

Ἀστερόεσσα Νδξ, στείλε τὸ τετραδῖόν σου, χωρὶς τὸν ὄνομα σου. Δικαίωμα σου δὲν εἶνε;

Ἀρχαῖα τῆς Φιλίας. ἔμπρός, ὅς ὄνομα καὶ αὐτὸ τὸ Ἡμερολόγιον. Ἀρχισε καὶ σου λέγω ἂν θὰ τὸ προτιμῶ ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς σου.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, ἀγαπητὴ Ψαρ- ποῦλα. Ἄν καρμῖαν ἡμέραν πείσῃς κανένα Καρχαριαν, νὰ μοῦ τὸν στείλῃς. Ἐσῆρεις, εἴ- μεθα πολλοὶ ἄνθρωποι εἰς τὸ σπίτι καὶ μὰς χρεῖ- ἀζεται μεγάλο ψάρι... Συγχαίρω τοὺς ἀδελφούς σου, ποῦ σου παρεχώρησαν τὰ δικαίωμάτῃ των διὰ τὸν διαγωνισμόν τῶν Ἀστέων, μολονότι αὐτοὶ πληρῶνουν τὴν συνδρομὴν ἀπὸ τὸ ταμεῖόν των. Ἀλλὰ χάριν τῆς ἀδελφῆς των, βλέπεις, ἔδειξαν αὐταπάνησιν.

Ἀγεμοστρόβιλε, σὶκὲ εἰς τὴν νέαν μου φίλην ὅτι δέχομαι τὸ ψευδώνυμόν της Μυλαῖδη καὶ ἁ- ναμμένα νὰ μου γράφῃ καὶ ἡ ἰδία.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλ- λάξουν: Τὸ Ἄφε Σβύσε με τὸ Ἰόνιον Πέ- λαγος — ἢ Ναυτοπούλα με τὴν Νύμφην τῆς Ἀβόδου, τὴν ὅποιαν ἀνασκάπτει — ἢ Μάχη τοῦ Μαθαθῶρος με τὸ Ἀρχαῖκόν, Ὁραῖαν Δορκάδα, Ἑλλην Βούλγαρη, Κερκυραϊκὴν Μέλιον καὶ Λέοντα τῆς Νεμέας — ὁ Μούρ- τωολογὸς με τὸν Ἐκταρο τὸν Τρῖα, Ἀρχαῖ- ζάνιον, Ὁραῖαν Δορκάδα, Ἀσπρην, Τρεχα- γυρεοῦτοῦλον, Ἐστὶ μάρθου καὶ με ὅλους τοὺς ἐν Δευκτῷ συνδρομητοὺς μου — ἢ Ἐντυχία με τὴν Πεταλοῦδαν τῶν Σαρῶν, Ροδοδάκτυλον Ἡδὴ καὶ Σαρθθαλλὴν Ἀραπίσαν — ἢ Προ- τομαγιά με τὴν Ἀρδιομένην Ἀμοθαλιαν καὶ με τὸ Δδ-λά-σὸλ-μὶ — ὁ Ρομύλος με τὴν Ναυτοπούλαν, Τοῖν-Τοῖν καὶ Δὸν Κιχῶτην — ἢ Καθαρὰ Καρδία με τὴν Αὐτοκράτειραν Ἐδοκίαν — ὁ Μακρολέλεας με τὸν Ψαρ- ποῦλον, Τεραποστῆν τῆς Πατρίδος καὶ Ὁραῖαν Κέρκυραν — τὸ Παλλικάρη τῆς Λα- ζίας, με τὸν Τιχ-Ταχ, Ἀρχιναυαρχον Θε- μοστοχλίδα, Ἑλληνίδα Καλλιτέγγιδα, Ἀρ- χιζάνιον, Βελλεβοῦλ, Καλλιζάντζαρον καὶ Τρεχαγυρεοῦτοῦλον — ὁ Γαλατίας με τὸν Τιχ-Ταχ, Κρεκῶδελον τοῦ Νεῖλου, Κόντζε Ραπαῦκην, Τοῖν-Τοῖν, Γραβιῶν, Ἀετὸν

τῶν Ὁρέων, Ἡραϊκὴν Πάργαν, Μέλιονσαν Καλλιτέγγιδα, Ἡμερὰν τῆς Ἐλευθερίας, Ἀστρούλαϊ με τῆς Λέσβου καὶ Ταπεινὸν Ἰορ — ὁ Μῦλος Πατρῶν με τὴν Ἀρδιομένην Ἀ- μυθαλιαν, Σαρθθὴν Ἑλληνοπούλαν, Ἐβ- ἄδραν Πατρῶν, Ἀρχαῖκὸν Δρομέαν καὶ Ἡρωα Γαριβαλδῆν — ὁ Ἀρχιναυαρχος Θεμοστοχλῆς με τὴν Καρδερῖαν, Οἰδίποδα Τύραννον καὶ Ἐντυχίαν Ὁρητῆν — τὸ Ἰδὼν τῆς Στυγῆς με τὸ Ταπεινὸν Ἰορ — τὸ Κῆμα τοῦ Δουράβεως με τὸν Καθαροῦ Ἀπόλλωνα καὶ με ἅλα τὰς Ἀρχαῖας (Ἐσῆρεις, Φιλίας, Ἑλπίδος, Ἐλέους κτλ.) — ἢ Ἀστερόεσσα Νδξ με τὴν Ἀρδιομέ- νην Ἀσπρην — ἢ Δευκτὴ Βιολεττα με τὴν Ποιμερικὴν Φλογεραν, Δευκτὴν Πεταλοῦδαν καὶ Δευκτὴν Χίονα — τέλος ὁ Μικρὸς Διάβολος με ὅλους τοὺς ἐπιθυμοῦντας ν' ἀνταλλάξουν μετ' αὐτοῦ.

Ἐπαναλαμβάνω: Εἶνε ἀπαραίτητον νὰ μου σημειώσετε εἰς ἕκαστον τετραδῖον ἂν εἶνε ἀντα- πόθεσις, ἢ ἂν τὸ στέλλετε πρώτην φορῶν κατόπι προτάσεως. Ἀπκράιτητον!

Ἄσασμοι, πληροφόριαι. — Ἡ Μι- ἴγμα ἀσπάζεται τὴν Ἀρχαῖαν τῆς Ἐντυχίας καὶ τὴν φίλην τῆς Κλάραν — ὁ Τοῖν-Τοῖν τὴν Ἐντερῆν, καὶ πᾶς ἐπῆγαν αἱ ἐξέτασις: — ὁ Θαυμαστὴς τῶν Ὁραῖων Τεγγῶν ζητεῖ τὸ ὄ- νομα τῆς Ναυτοπούλας — ἢ Ἄδρα τοῦ Φαλί- ρου ἐπῆγε δι' ὄλιγον καιρὸν εἰς τὴν Κῶθὸν: μῆλις δ' ἐπιστρέφῃ, ὅ ἀπαντήσῃ εἰς ὅσας τῆ ἐ- πρότειναν ἀνταλλαγῆν Μ. Μυστικῶν — τὸ Ἀ- φροσιμὸν Κῆμα ἀσπάζεται τὴν Ἀστρογε- ριαν ἢ Ζαππίς τὴν Κόρην τῆς Ὁραίας Λέ- σβου καὶ τὴν Χλωρίδα τῆς Κάλκης ὁ Ρομύ- λου τὴν Ἀ. Υ. τὸν Μαῖρον Πρίγκιπα ὁ Ἐωσφόρος τὸν Κεραυνοῦ τὸ Ἐστὶ μάρθου τὴν Αἰμιλιαν Ἐμαρμένην — ἢ Γλοκίαι Ἐλ- πτε ζητεῖ τὸ ὄνομα ἢ τὰρχικὰ τῆς Ἀύρας τοῦ Ἀρίστου καὶ τοῦ Τορπιλληζῶ — ὁ Ἀνάμα- τος Πηδηλάτης ἀσπάζεται τὴν ἐξάδελφον του Γενναῖαν Σουλιώτισσαν καὶ τὴν ἀδελφὴν της Μαρίαν — ὁ Ἀρχιναυαρχος Θεμοστοχλῆς εὐ- χαριστεῖ τὴν Ἀρχαῖαν τῆς Ἐντυχίας, διότι τῷ ἀπεκάλυψε τὸ ψευδώνυμόν της — τὴν ἐρωτᾷ δὲ ποτε θάρξισον αἱ λεμβοδρομῖαι: — τὸ Ἰδὼν τῆς Στυγῆς ἀσπάζεται πάντα τοὺς ἐν Πατρίδι συν- δρομητάς μου — τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμίως ἐ- ρωτᾷ τὴν Κόρην τῶν Λευκῶν Ὁρέων: ἐπι- τυχε τὸ ἐχρητῶν ἡμέτην; — ἢ Ἀστερόεσσα Νδξ ἀσπάζεται τὸν Κνανόλευκον Κρίνον, ὁ δὲ Ἀ- γεμοστρόβιλος παρκαλεῖ τὴν Δευκτὴν Ἀκα- κίαν, τὴν Ἰριδα καὶ τὴν Ταγαρῖαν Ἐσπρην νὰ μὴ τὸν λησμονήσων (ἀ μὰτ! πᾶς εἶνε δυ- νατόν);

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῃς στέλλει ἢ Διά- πλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἰροσὴν Ἀκίτρα Μικρὸν Πειρακῆτον (μετὰ τὴν συγχαρητήριαν μετὰ τὸ ἄριστον) Φάρον τῆς Ἀλεξανδρείας (ἢ ἀδελφῆ σου ἅς μοῦ γράφῃ μετὰ τὸ ψευδώνυμον τὸ ὅποιον ἐπέθυμῃ, διὰ νὰ τὴν γυρίσω!) Ταπει- νὸν Ἰορ, Σερνευμένον Πουλί, Μικρὸν Ἐ- θελοτήν, Φλογεραν Ἀκίτρα τοῦ Σουλίου (εὐγῆ!) Θέλλουσαν, Βεργυριαν Λαζοπούλου (βεβαίως) Τρεχαγυρεοῦτοῦλον (τὸ εὐρες μόνος σου). Δδ-λά-σὸλ-μὶ, Δευκτὸπέπλον Νύμφην τῶν Ἀσῶν (λοπῶν, ἀναμῶν). Καρχαριαν τοῦ Φαλήρου (ἔστειλα) τὸν μικρὸν ἀδελφόν του Παλλικαροῦ τῆς Λαζίας Βύρανα, Ἀ- λέξανδρον Οἰκονομῖδην (ἄσπρος καὶ κατὰ τὴν γῆν!) Βραγριασμένην Κοικουθάγιαν, Ἀ- ρημοῦλοῦδον (ἔστειλα ἀγγελίαν καὶ εὐχαριστῶ πολὺ) Ἀνδρέϊον Ἐξῶτον, Ἀυτοκρατορικὸν Ἀετὸν, Δαίδαλον, Ἐνοσιχθῶρα Ποσειδῶνα, Ἀρχαρον τοῦ Ἐλέους (τὰ ἔλαβα καὶ τὰ ἐ- στειλα). Φιλελεύθερον Δεμψοσιον (δεκτόν) Μικρὸν Διάβολον (ἔστειλα τὸ πρὸς τὴν Νύμ- φην τῆς Ἀβόδου τετραδῖόν του), Τρικνημῶδη Μαλέαν, Παναγιώτην Σαουσοῦτοῦλον, (κα-

ταῖνον, εὐλτατε!) Ἑλλην Βούλγαρη (ἔ- στειλα) Μαρίαν τοῦ Φαλήρου (πέρασε τὸ μάτι); Καλὴν Ὁρεῖν καὶ πάντα τοὺς λοι- ποὺς φίλους μου, ἢ ὅπως γράφω συνθῆσ; κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Ἰου- λίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλοις στέλλονται μέχρι 26 Ἀυγούστου ε. ε.

380. Συλλαβογράφος.

Φθόγγον μουσικῆς ἄλλοις μ' ἑνα ποταμὸν συνδέσῃς ἄλλου ποταμοῦ ἀρχαῖον τὸνομα θάποτελεσῃς.

Ἐστειλε ἐπὶ τοῦ Ἀντοῦ: Ἄντατῆ;

381. Στοχαστικὸς γρίφος.

Ποῦ μακρὸν σε φέρω ὡς εἶμαι ἂν μ' ἀφίσης; τὸ ἦμισυ ἂν μείνω, εὐφραίνω δυὸ αἰσθήσεις.

Ἐστειλε ἐπὶ τῆς Ταγορῆας Κόρης

382. Ἀημῶδες Αἰνίγμα.

Ποῖος κατακίπινε τὰ αἵματ' του καὶ τρώγει τὰ χοιρῆτά του;

Ἐστειλε ἐπὶ τοῦ Ἀρχικῶδ Ἀσπρῆ;

383. Κυβόλεξον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΑΑΑΑΗΗΗΗΜΜΝΝΝΝΞ σχηματίσων κυβόλεξον τοῦ ὁποῖου μία λέξις νὰ εἶνε μαῖα.

Ἐστειλε ἐπὶ Σαρ. Θεοδ. Μιχαῖλ Τσοῦβιλη

384-388. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο, πάν- ποτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις: Ἄρῃ, κόρος, ρέω, Ἑλληγ, μωρά.

Ἐστειλε ἐπὶ Ἀλκί. Ε. Οἰκονομῖδου.

389-393. Σύνθεσις λέξεων.

Νὰ συναρμολογηθῶσι καταλλήλως αἱ κάτωθι 17 συλλαβαί, ὥστε νὰποτελεσθῶσι τὰ ὀνόματα πέντε περηνῶν.

Ρι-ον-χε-ρω-αλ-λι-οσ-ε-ων-στρου-δων-θι-κυ-ρα-θι-στε-πε.

Ἐστειλε ἐπὶ Γερασίμου Α. Λαοκάρου

394. Ἀκροστιχίς.

Τὰ δευτέρα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαίου βασιλέως.

1, Δένδρον. 2, Πηγνόν. 3, Ἀρχαῖος βασι- λέυς. 4, Θεῶ. 5, Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος. 6, Κράτος εὐρωπαϊκόν.

Ἐστειλε ἐπὶ τῆς Εὐκράτου Ζώνης

395. Αἰτιλὴ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα νήσου, τὰ δὲ δευτέρα θεός:

1, Φυτὸν. 2, Ὀρος. 3, Μαλάκιον. 4, Τε- τραπόδον. 5, Νῆσος.

Ἐστειλε ἐπὶ Βασίλειου τοῦ Βουλγαροκλέου

396. Ἑλληνοσύμφωνον.

ἦ-τι-σοι-ου-σοι-εργασι.

Ἐστειλε ἐπὶ τῆς Μαγνητῆς Ἀκρογιαλῆς

397. Φωνηεντόλεπον.

ρ-ε-βνι-ζ-ζν-σγρς.

Ἐστειλε ἐπὶ τοῦ Λιόφου Βύρανος

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 21 Ἰουλίου 1897.

- 304. Κίος (καί, ὅς). — 305. Νῆμος, νομάς. — 306. ΣΟΚΡΑΤΗΣ, ὄρα, κρατήρ, ρακή, Ἀραράς, Τέρρα, Ἡρα. — 307—311. 1, Ἀ- λέξανδρος. 2, Ἀριστομένης. 3, Φαίδων. 4, Φωκίων. 5, Χαρίλαος. — 312—314. 1, Ἀρ- γος. 2, Αἶνος. 3, Λαῶν. — 315. ΣΑΜΟΣ, ΙΘΑΚΗ (1, Σίτος. 2, Αἰθνή. 3, Μάρτιος. 4, ΟΚΝΗΡΑ. 5, ΣΗΜΕΡΟΝ). — 316. ΦΕΙΔΙΑΣ (1, ΣΦων. 2, Περσφόνη. 3, Ἰακύνθος. 4, Ενδον. 5, Κυμῖνον. 6, Καλῶμαι. 7, Περσῆς). — 317. Ἡ πεῖρα ἄριστα δίδει μαθήματα. — 318. Μὴ ἐπιδομῆ ἀνέφικτα.